HÜRCAM İŞ

DİSK ICF

İLK ADIM

HÜRCAM-İŞ YAYIN ORGANIDIR

yıl:1 sayı:9

gebze şube kongresi...

Sendikamız Gebze Şube kongresi 16. Ağustos Cumartesi günü yapıldı.

Çok sayıda delegenin katıldığı kongrede divan başkanlığını Genel Sekreterimiz M. Ali Tunçdemir yaptı. Genel Başkanımız Ali Şahin açış konuşmasında «ekonomik ve demokratik mücadelemizin kızıştığını, kısa bir süre sonra yapılacak olan toplu sözleşmelere dikkati çekerek, sıkılmış yumruk olmanın önemine değindi.

Seçimler sonucu Şube başkanlığına Ahmet Topaloğlu seçildi. Yönetim kurulu üyeliklerine ise; 2. Ali İhsan Ertan, 2. Burhan Tunç, 3. Yılmaz Köksal, 4. Selami Görgülü, 5. Cumali Er, 6. Arif Kökten, 7. Galip Canan; 8. Nizami Pamuk 9. Osman Yıldırım, 10. Veysel Işık yeni göreve seçilen arkadaşlara başarılar dileriz.

İZOCAM SAFLARIMIZDA

EKONOMİK VE DEMOKRATİK MÜCADELEMİZ KIZIŞIYOR.

Bu gün işçi sınıfımızın sayısal oranı 5 milyona varmaktadır. Bu dağ büyüklüğünde kaya küçük küçük parçalara ayrıldığından kendisini sömüren sınıfa ağırlığını hissettirememektedir bugün için.

İşçilerin ekonomik mücadelede (yani günlük iş-emek kavgasında)bölünmüşlüğü siyasal alandada sürüp gitmektedir.

Parababaları sınıfı önce işçileri 34 işkolunda parçalara ayırmışlar, aralarına sınır koyarak dayanışma kurmlrını dhi engellemişler (Cm İşkolu, Basın İşkolu, Tekstil ve Maden İşkolları gibi.)

İşte, ekonomik mücadelede (günlük iş - emek kavgasında) beş milyonluk gücün sadece bir milyonu sendikalıdır. Geriye kalan kısmı sendikasız, örgütsüz mücadele vermektedirler. Bu örgütlü güçde önce 34 işkoluna ayrılarak ve her işkolunda kurulu irili ufaklı sendikaların sayısıda bini aşmaktadır.

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesindeki bölünmüşlük siyasal alandada yansımaktadır. Hepsinin amacı aynı fakat, farklı görünümlerdeki patron partilerinin peşine takılmakta. Sarı sendikacılar da biryandan hedef şaşırtmak için işçilere patron partilerini hedef göstermektedirler.

Bölünmüşlüğün sorumlusu başta patron sınıfıdır. İşçi sınıfının birliğinden, sıkılmış yumruk olmasından korktukları içindirki kanunlarla, REFERANDUM hakkını hasıraltı ederek, işçilerin arasına nifak sokarak devrimci sendikanın işyerine girmesini engelleyerek, kendi adamlarına dükkan sendikalar kurdurtarak, daha bin bir türlü hile ve oyunlara başvurarak bu gücü parçalamaya çalışırlar. **Birlirlerki onlar Birleştiğinde, sıkılmış yumruk olduğunda akan sular duracaktır...**

İzocam işçileride sömürünün ve sarı sendikacılığın çemberine vara vara saflarımıza katıldı.

İzocam işçileri toplu olarak karar verdiler ve Sarı Kristal İş Sendiikasından istifa ederek Hürcan İş saflarına katıldılar.

HALİL TUNÇ MERSİNDE YUHALANDI

Mersinde yapılan Türk-İş toplantısında Halil Tunç'un yalanlarına konmayan işçiler yuhalayarak mikrofondan kovdular. Çok sayıda ACS işçisininde katıldığı toplantıda işçiler Halil Tunç dan hesap sordular.

BU YALAN...
O YALAN...
O yalan, bu yalan.
Fili yuttu bir yılan
Eşşeğe binip de
deveyi kucağına alan,
yapılan bütün referandumları
Türk-İş kazanmış,
Bu da mı yalan...

BAĞIMSIZLIK VE

ABD'nin silâh ambargosunu uygulamaya sokmasıyla birlikte MC hükümeti Türkiye'de kurulu tüm Amerikan üstlerine el konulacağını sermaye basını kanalıyla büyük yaygaralar yaparak ilân etti.

Söz konusu bu üstlerden bir kısmı direkt ABD emperyalizminin konturolunda, çok az bir kısmıdır NATO görünümlü olmakla birlikte özün de ABD emperyalizminin hizmetindedir. Daha kısa bir süre öncesine kadar 101 üs ve 30 bine yakın yabancı asker Türkiye topraklarında ciklet çiğneyip üstler ve içinde bulunan nükleer silâhların gölgesinde Türkiye emekçilerini ve tüm Orta doğuyu tehdi tetmektedirler.

Emperyalizm sömürü demektir, zulüm demektir. Zengin bir ülkenin yoksul halklar üzerindeki baskısı, sömürüsü ve tahakkümü demektir.

1920 lerde Türkiye emekçi halkının kararlı karşı koyuşuyle kovulan emperyaldizm ikinci dünya savaşından galip çıkan ABD emperyalizmi yerli sömürücü güçlerle işbirliğini sağlayarak ülkemize ilk ikili anlaşmalarla girmeye başladı. Daha sonra 50 ye yakın gizli-açık ve her defasın da Türkiye emekçilerinin haberi olmadan Bayarlar. Menderesler, Demirciler ve onların gerisinde ki parababalarınca ülkemiz Amerikan ve diğer emperyalistlere peşkeş çekildi.

Kuzey Atlantik Paktı (kısa adı NATO) 1920 Türkiye 1952 de Menderes ve Bayar döneminde giriyor. Amacı dünya sosyalist hareketine ulusal kurtuluş savaşlarına ve dünya işçi sınıfı hareketine tehdit savurmak ve bu hareketleri kanla ateşle boğmak.

Böyle emperyalist amaçlar için kurulmuş bir askeri pakta ülkemizi bağımlı kılan ve bunun devamında hala fayda uman emperyalizmle ortaklık kurmuş bir avuç yerli tekelci parababalarıdır.

Alkolün şişedeki gibi durmadığı şekilde emperyalizmde girdiği ülkede öyle pek rahat durmuyor ;barış gönüllüleri adı altında CIA ajanlarını Türkiye'de cirit attırıyor ve ülkenin gizli sırlarını rapor ettirip ülkelerine götürüyorlar... Eğitime el atarak genç dimağları zedeliyorlar, askeri ve politik yönden ülkeyi tam bağımlılaştırıyorlar ve bunlara yerli egemen güçler ve onların siyasi sözcüleri hep yardımcı oluyorlar... Ulke emekçilerini iliğine bütün kaynaklarını kurtarana kadar limonu emer gibi emiyorlar aslan payını kendileri sus payınıda bir avuç asalağa vererek baskı ve sömürülerine devam ediyorlar. Ve hep zarar gören işçiler ve emekçiler oluyor.

Aynı sömürücüler dün emperyalizmi istemiyoruz diyen emekçi öğrenci, aydını zindanlara atıyorken, kendi ülkemiz sahilinde 6. filolardan inip ağzında ciklet analarımıza, bacılarımıza sarkıntılık yapan ve halkımızı tehdit eden Amerikan askerlerinin üzerine yürüyen emekçi-öğrenciyi zindanlara attırırken, aynı sömürücü sınıf ve onların kuklası siyasi sözcüleri emperyalist babalarının bir gün kendilerini zorunlu olarak ortada bırakacaklarını pek kestiremiyorlardı herhalde. Bu tabiatıyla böyle olacaktı. Bir yanda emperyalistler arası rekabet, bir yanda dünya sosyalist hareketinin güçlenmesi, dünya işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinin her gün

sınıf nedir?

İçinde yaşadığımız toplumda, yaşayışları, düşünceleri, toplumdaki durumları, çalışma hayatındaki yerleri ve ÇIKARLARI FARKLI bölükler, SINIFLAR var.

İçinde yaşadığımız toplumda, küçük bir azınlık büyük bir çoğunluğu çalıştırıyor, sömürüyor. Baskı altında tutuyor.

Toplum bir yanda çalışanlara bölünmüş durumda.

İçinde yaşadığımız toplumda, insanların,

— **Yaşama Biçimleri,**
— **Düşünce Biçimleri,**
— **Çalışma biçimleri,**
— **Toplumun zenginliklerinden aldıkları pay biri birinden farklı...**
— Ve bütün bunların sonucu olarak, ÇIKARLARI biri birinden farklıdır.

Şimdi içinde yaşadığımız toplumda iki insantipini ele alalım. Biri işçi olsun diğeride patron.

Yaşama Biçimlerine Bakalım: Patronlar, en lüks evlerde otururlar, özel arabaları vardır, sabah kahvaltıcında havyar yer, akşam yemeğini Uludağa teleferikle çıkarak kuşkonmaz Restorantta yerler, su yerine viski içerken, çocuklarına iyi kız tavlasın diye her gün yeni bir çift elbise, her ay yeni model bir araba alırlar, karılarına Avrupalardan vizon kürk getirtirler. Parayla tutulmuş hizmetçileri vardır ellerini sıcaktan soğuğa vurmazlar. Öze doktorları ayaklarına gelir. Çocuklarına özel öğretmen tutarak eğitirler. Kumar masalarında, barlarda ve pavyonlarda bir gecede yüzbinleri harcarlar.

İŞÇİLER: Çocuğunun evi yoktur, gece konDularda otururlar. Özel arabaları ytoktur. İşe bir kişinin bineceği yere beş kişi binerek gider gelirler. Günlük yiyeceği kuru fasulye-pilavdır. Evine et bayramdan bayrama girer. Içecek suyu bulamazlar çoğunlukla evlerde elektrik yoktur. İlâç parası bulamazlar, hastahane kapıların dan kovulurlar her ay tomar tomar para yatırdıkları Sosyal Sigorta hastahanelerinde doktor larca azarlanırlar. Çocuklarını ilk okullarda dahi zor okuturlar, simit parası veremezler, kitap def ter alamazlar. Aydan aya eğlence olsun diye bir sinemaya dahi gidemezler.

DÜŞÜNCE BİÇİMLERİNE BAKALIM. Patronlar: Biz işçileri fazla çalıştırıp, az ücret vererek daha fazla sömürmeyi düşünürler. Beş parmak bir olmaz diyerek kendilerinin orta parmak olduklarını yutturmaya çalışırlar. Neden di ye sorulduğunda, Allah yazımızı böyle yazmış ne yapalım derler. Böyle gelmiş, böyle gider, derler. Bok yerler... Bir gün işçilerin ve tüm ezilenlerin el ele verip sömürüye son verecekle rini gizlemeye çalışırlar, sömürünün hep böyle devam edeceğini yutturmaya çalışırlar. İmtiyazsız sınıfsız kaynamış bir kitleyiz derler, yalan söylerler.

İşçilerin farklı yediklerini, farklı içtiklerini, işçilerin kanlarıyla, acnlarıyla ürettikleri değerleri gasbederek onlara ölmeyecek kadar ücret verdiklerini, işçiler hayat şartlarını birazcık olsun düzeltmek için sendikalaşmak ve toplu söz leşme yapmak istedikleri zaman hertürlü engeli çıkardıklarını, parasız pulsuz işten attıklarını, işçilerle aralarında kıyasıya mücadele olduğunu unutturmak isterler. Hak almak için direnen grev yapan, sendikalaşan temsilciye ve işçiye komünist arkasından gitmeyin derler. İşçileri kendi siyasi parti ve adaylarına oy vermeye zorlarlar. İşçiler uyanmasın diye siz politikaya karışmayın, bu sizin harcınız değil, bu okumuşların, boy nu kıravatlıların işidir derler, bunu sahte işçi lideri Halil Tunç'ların ağzından da duyunca keyiflenirler. İşçilere sen Fenerbahçeli ol, sende BJK'lı sonrada kapıştırırlar. İşçilere kendi gerçeklerini unutturarak, fabrikada, yolda, bakkalda FB, BJK tartışması yaptırarak sömürü ve talana devam etmek isterler. Dünya görüşleri de farklıdır. Dünyanın öküzün sırtında olduğunu söylerler, işçilerin güçlü kolları üzerinde durduğun uinkâr ederler. Olayları fizik dışı metodlarla çözüm aramaya çalışırlar.

İŞÇİLER: İşçiler saftır, temizdir, dürüsttür. Bundan ötürüdür ki, sömürülürler. Patronlarla aralarında bir mücadele olduğunu bilirler, yahut ta zamanla kavrarlar. Onun için sendikalaşırlar, grev direniş yaparlar, kendilerince ülkelerinin sömürülmesini istemezler. İşçiler zamanla patron yutturmacalarını bir tarafa iterek dünyadaki bütün değerlerin hünerli elleri ve yaratıcı aklı sayesinde meydana geldiğini görür. Dünyanın kendi güçlü bileklerinin üzerinde durduğunu görür. Bilime inanır, çünkü hayatın içindedir.

Çalışma Biçimleride Farklıdır: Patronlar çalışmazlar, işçilerin başına diktikleri müdür, per sonel şefi, ustabaşı, postabaşı, vs. ile işi çevirirler. Kârlar bankaya yatar. Oradan parça parça çeker yerler. Aydan aya fabrikayı zahmet olmazsa teftişe gelirler. İşçiler sabahın köründen akşamın karanlığına, geceden sabaha kadar devamlı, bayram ve hafta tatili edemeden çalışmaya zorlanır. Bütün ürünleri işçiler yaratır, patronların hiçbir katkısı olmaz.

Toplumun zenginliklerinden aldıkları paya Bakalım: İşçilerin dişini tırnağına takarak ürettiklerine patron el koyar. Servetine servet katar ken işçilere ölmeyece kkadar ücret verir. Toplumdaki bütün fabrikaların, araçların sahibi onlardır .Bunun içindirki işçilerle patronların çıkarları biribirinden farklıdır.

İnsan toplulukları arasındaki bu ilişki ve farklılıklar bize SINIFların varlığını hatırlatır.

NEDİR SINIF?

Bu sınıf başka sınıf, yaşama biçimleri, düşünce biçimleri çalışma biçimleri, toplumun zen ginliklerinden aldıkları pay ve bütün bunların sonucu olarak çıkarları biribirinden farklı insan topluluğudur. SINIF sorusuna vereceğimiz cevap. Bunu okuldaki sınıftan, trendeki, vapurdaki sinemadaki sınıftan ayıran farkta budur.

NEDEN SINIFLAR VAR?

Bu sorunun cevabı aslında çok basit, ama bugüne kadar görmemiş olabiliriz. İşçi ile pat ronun, ağa ile yoksul köylünün, ırgatın farklı olduklarını biliriz de, nedenini kavramamış olabiliriz.

İKİLİ ANLAŞMALAR

yeni boyutlaı ve mevziler kazanması emperyalistleri yeni tedbirler almaya zorlamaktadır.

İşte silah ambargosu, ABD nin yardımı kesmesi bu gidişatın zorunlu bir aşamasıdır.

Şimdi bu bir avuç sömürücü denize düşmüş sarılacak yılan arıyorlar. Bir yandan Avrupa emperyalistlerinin kapılarını çalarken, antikomünizm silahını da elden bırakmadan sosyalist ülkelere el avuç açmadan duramıyorlar. Aynı zamanda «Ulusal silah sanayii »yutturmacasıyla emekçileri iliklerine kadar sömürdükleri yetmiyormuş gibi-ceplerindeki son kuruşlara, ellerindeki çeyrek ekmeğe göz diktiler Halil Tunç ve tayfası da bu ışın şampiyonluğunu yapadurmaktadırlar. Bakalım işçi sınıfını kandırabilecekler mi?

BUGÜN DURUM NE?

NATO ve CENTO gibi emperyalist ittifaklardan Türkiye ilişkilerini koparmış değil. Üstlerin kapısında Mehmetçikler nöbet tutarken içeride ABD adına faaliyet devam ediyor.

— ABD nin askeri ve politik etkinliği eskisi gibi devam ediyor.

— Ülke emekçilerinin gizli satış sözleşmeleri yerli yerinde.

— Dolar Türk lirası üzerinde baskı aracı olarak duruyor.

— CİA ajanları ülkede cirit atıyor.

— Ve hala Amerikan hakkında laf söylemeye müsaade edilmiyor, olmadık baskılar uygulanıyor, diğer taraftan kendilerini barış ve bağımsızlık şampiyonu olarak ilan etmeye devam ediyorlar. Sömürücüler.

SONUÇ :

— NATO, CENTO gibi askeri ittifaklardan çıkılmalıdır.

— İkili anlaşmalar kayıtsız şartsız emekçi halkın gözünün önünde fesh edilmelidir.

— ABD emperyalizminin askeri ve politik egemenliğine son verilmelidir.

İŞÇİLERE - EMEKÇİLERE - YURTSEVERLERE DÜŞEN GÖREV :

Bir avuç sömürücü daha fazla palazlanmak baskı ve taahhümü arttırmak için emperyalist ilişkileri koparmak bir yana dahada geliştirmek için Alman e dolayısıyla Avrupa emperyalistleriyle kumpasa girmekte (ilk marifetleri Alman markına karşı Türk lirasının değerini düşürmek oldu.) Ulusal silah sanayiini yaratalım terranesiyle ve en temel gıda maddelerine zam yaparak emekçilerin cebindeki son kuruşlarıda sızdırmanın yollarını aramaktadır.

Gelişen anti- - emperyalist şuurlanmayı başka yönlere kanalize etmek, hedef şaşırtmak için blöf üs kapatmalar bağımsızlıktan yana olmak değildir

Bağımsızlığın gerçek teminatı işçi sınıfı ve emekçileridir. Yerli sömürücüleri yok etmeden ve emperyalizme karşı mücadele edilmeden bağımsızlık sağlanamaz.

— Patron fabrikanın, makinaların, yani bizim çalıştığımız işyerinin sahibidir.

— Ağa çift sürdüğümüz, ekip biçtiğimiz tarlanın, toprağın sahibidir.

— Patron ve ağa mülkiyete sahiptirler, işçilerin mülkiyeti yoktur. Fabrika patronun özel mülküdür. Toprak ağanın özel mülküdür.

İşte biz işçiler, üretim için gerekli aletleri, araçları kullanarak, üretim yaparız. Fabrikalar, makinalar, aletler, toprak gibi üretim için gerekli tüm araçlara ÜRETİM araçları adı verilir. Üretimi yapabilmek için bir yanda hammadde, fabrika, üretim için gerekli araç gereçler bir yandanda üretimi yapacak insanlar lâzım.

Aslında fabrikayı, üretim araçlarını çalıştırarak üretimi yapan biz işçiler olmasına rağmen bu ürünlere el koyan patronlar oluyor. Bizlere sadece ölmeyecek kadar ücret veriyorlar. Bunu üretim araçlarına, yani fabrikaya, toprağa araç-gerece sahip olduklarından yapabiliyorlar.

Üretim araçlarını işlettikleri, üretimi yaptıkları halde, i—çiler ve emekçiler **Üretim Araçlarının Özel Mülkiyetine Sahip Değildir.**

Fabrika patronun, toprak ağanın özel mülküdür. İşte bu yüzden bizi ölmeyecek ücretle çalıştırıp zengin olurlar. Bu yüzden de bizden iyi ve farklı yaşarlar. Öyleyse **Sınıfların Varlığını Diğuran Temel Sebep Özel Mülkiyettir.**

SINIFLAR :

— Üretim araçlarının özel mülkiyeti karşısındaki durumlarına, üretimin, işin yapılışı sırasındaki yerlerine,

— Ürünlerden aldıkları paya göre,

— Örgütlenme durumlarına göre, ayrılan.

— Bütün bunların sonucunda, yaşayışları, düşünce ve amaçları ÇIKARLARI farklı olan insan gruplarıdır, toplum bölükleridir.

Kişilerin şu veya bu sınıftan oldukları:

— Üretim araçlarına sahip olup olmadıklarına göre, yani fabrikaların, toprakların, büyük mülklerin, bankaların, gemilerin, maden ocaklarının vb. sahibi olup olmadıklarına göre,

— Üretim yapılırken, işe nasıl katıldıklarına yani patron olarak mı, çalışan olarak mı, çalıştıran olarak mı, katıldıklarına göre,

— Üretilen ürünlerden, toplumun tüm zenginliklerinden ne kadar pay aldıklarına ;yani kendilerine, bir emek mi, yoksa en alasından sofralar mı ;bir gecekondu veya kötü bir dam mı, yoksa lüks bir villâ mı; yoksulluk mu zenginlik mi düştüğüne göre,

— Patronlardan yana, sömürü düzenini savunan partiler mi, yoksa işçi sınıfı partilerinde mi örgütlendiklerine, mason locaları Holdingler, şirketler, işveren sendikalar, sanayii ve ticaret odalarında mı, yoksa devrimci işçi sendikalarında örgütlenmelerine göre,

— Ve tüm yaşayışları ,düşünce biçimleri, davranışlarına göre ayrılırlar.

İKİ TEMEL SINIF VARDIR :

İçinde yaşadığımız kapitalist düzen sömürüye dayalı sınıflı düzendir. Bu toplumda bir çalıştıran biride çalışan iki sınıf vardır. Biri işçi sınıfı (Proleterya), diğeri ise patron sınıfı (Burjuvazi) dir.

İki Temel Sınıfın Dışında Kalanlar: O toplumun iki temel sınıfı, iki temel bölüğü dışında kalanlar, her iki sınıfada girmeyenler yukarıda saydığımız özellikleri taşımadıkları için ayrıdırlar... Bu özelliklerin bir kısmını taşıyıp bir kısmını taşımadıklarından arada kalırlar. Bunlara ara sınıf veya tabaka denir.

Bunlardan çıkarları ptronlardan (burjuvaziden yana olanları fabrika müdürleri, aristokratlar (işçi ağaları), sarı sendikacılar, tüccarlar, büyük bürokratlar v.s. dir. Çıkarları işçi sınıfından (proleteryadan) yana olanlar ;yoksul köylüler, aydınlar, küçük esnaf ve memurlar, öğretmenler v.s. dir.

İşçi sınıfı sömürüye son vermek ve kendi düzenini kurmak için patron sınıfına (burjuvaziye) karşı vereceği mücadelede yandaşlarını iyi tanımak zorundadır. Bir olayı sınıf anahtarı ile çözmelidir. Patron sınıfının yutturmacılarının üzerine sınıf anahtarıyla gitmelidir.

KAPANSIN EL KAPILARI BİRDAHA AÇILMASIN

ALMANYA... Yüzlercemizin, binlercemizin geceleri rüyalarına girip «Ah bir gitsem» dedirten, uğruna öküzümü, kağnımızı, bacımızı-kızımızı satıp yollarında süründüğümüz diyar... İş dolu, para dolu, mutluluk dolu, açlığımıza, yoksulluğumuza, borcumuza tatlı hayâlleriyle çareler bulduğumuz memleket...

ALMANYA... Gidip de süründüğümüz, aç kaldığımız, işsiz dolaştığımız, her an «polis yakalar da sınır dışı eder» diye yok pahasına çalıştığımız, yerli parababaları tarafından Alman sermayedarlarına peşkeş çekildiğimiz, Anadolu'da halkımızı amansızca sömüren yerli sermayedarlara dövizlerimizle yardımcı olduğumuz ülke...

Anamızdan, babamızdan, doyasıya kucaklıyamadığımız yavrumuzdan, özlemine dayanamadığımız karımızdan ayrı kalıp gurbet türküleriyle hasret giderliğimiz memleket...

«Gurbet ilde yâd ellerin derdini
Çekeyim de eğleneyim bir zaman...» türkülerini dillerimizden düşüremediğimiz, derdimize ezgilerde çareler bulduğumuz diyar...

ALMANYA... oranın da Türkiye'den farklı olmadığının, sömürüldüğümüzün, aç kaldığımızın, Alman sermayedarlarına kiraya verildiğimizin, «Avrupa'nın zencileri» diye hor görüldüğümüzün bilincine varıp da...

«Duyduk ki satmışlar bizi ellere
Mısır'da Yusuf'u Kenan misali...» diye uyandığımız... Ve yaşlı bir köpek gibi kuyruğundan tutulup Anadolu'ya geri atıldığımız diyar...

Dün nasıl kendi idaresine karşı ülke çapında belirlenen hoşnutsuzluğu bir an için ortadan kaldırmak, açlıktan, sömürüden, zulümden, zamlardan boğulur duruma gelmiş işçilere, emekçilere Almanya «Umut kapıları»nı gösterip onları uluslararası sermayedarlara peşkeş çeken yerli parababaları bugün de aynı oyunu tezgâhlıyor. Bugün de aynı «İşçi pezevenkliğini» yaparak binlerce emekçiyi LİBYA'da süründürüyor.

«Koşun, Libya'da para sizi bekliyor... Ucuzluk sizi bekliyor... İş sizi bekliyor... Koşun, koşun Libya cennetine koşun...» diyor burjuva yayın organları. Koşuyoruz koşuyoruz Malatyalı, Erzurumlu, Bingöllü, Trabzonlu, Sivaslı, Diyarbakırlı Ahmetler, Mehmetler, Ömerler, Yusuflar Haliller koşuyoruz... Gene aynı umutla, gene aynı hayale, gene aynı rüya ile koşuyoruz... «Anca beraber kanca beraber» diye kendisi de geliyor Libya'ya. Purosu, papyonu, altın saati, kürklere belenmiş karısı, son model arabasıyla, Türkiyeli işçilerin, emekçilerin alınteri, kanı bahasına biriktirdiği sermayesiyle.

Gidiyoruz... O üstte biz altta... Gidiyoruz... Kendisinin bizi sömürdüğü yetmiyormuş gibi ordaki patronlara da sömürtmesi için gidiyoruz... Gidiyoruz... Bizim sırtımızdan çaldığı yetmiyormuş gibi Libya'daki işçilerin, emekçilerin sırtından da çalarak «sayın» parababalarımıza kâr sağlamaya, sermayesine sermaye katmaya gidiyoruz...

Gidiyoruz... Gideceğiz... Dün Almanya'ya, Fransa'ya, Hollanda'ya, Avusturya'ya gittiğimiz gibi bu gün Libya'ya gidyoruz... Bu düzen sürdükçe yarın da İran'a, Mısır'a, Amerika'ya gideceğiz... Ta ki hep birden,

«KAPANSIN EL KAPILARI
BİR DAHA AÇILMASIN.
YOK EDİN İNSANIN İNSANA
KULLUĞUNU
BU DAVET BİZİM...» diye örgütlü bir şekilde patronların karşısına çıkana kadar!...

Ekonomik mücadele için birlik sendika ağalarının birliği değildir. Bu Birlik işçi sınıfının gün lük İş-Emek kavgasında başarıya ulaşabilmeleri için ayrı ayrı işkollarında da olsalar ayrı ayrı sendikalara da üye olsalar parababalrının sömürüsüne krşı güç birliği etmeleridir dayanışma kur malarıdır.

Bunun için patronların güdümündeki, koltuk ve menfaat düşkünü sendika ağalarına karşı, birliğimizi bölmeye çalışanlara karşı, birliğimizi engelleyen kanunların değiştirilmesi için, REFERANDUM hakkı için genel grev hakkı için mücadele biz işçilerin gündeminde olan mücadeledir.

CAM İŞÇİLERİNE DÜŞEN GÖREV:

Bir önceki dönem Toplu sözleşmelerinin bi timine çok az bir zaman kaldı. İkibuçuk yıldır kış uykusunda olan Kiristal-İş ve şaibeli başkanı Şişmanoğlu, sıcakların dayatmasıyla uykudan uyandı ve yeni tertipler peşinde koşuyor, günlerini işverenlerle kapalı kapılar ardında görüşmeler yaparak, adam kandırmaya çalışarak geçiriyor. Zavallı... İşverenlerle iyi ilişkiler kurabiliyor (tabiiki çıkar ilişkileri) ama, Hürcam İş kayasından bir parça koparamıyor, koparamı yacaktırda. Çünkü, Cam işçileri Çayırova grevin de, Topkapı da, Anadolu Cam Sanayiinde nasıl satıldıklarını, nasıl baskı altında tutulduklarını iyi bilirler. Bütün bunların sorumlusunun işverenler ile birlikte elele veren Şişmanoğlu olduğunuda iyi bilirler. İşverenler birtakım cazğırlarıyla yalanlar yaydırarak işçilerinin moralini boz mak ve güçlerini bölmek için uğraşıyorlar. Sendikamızın yöneticileri hakkında yalan yanlış ha berler yayarak güveni sarsmaya uğraşıyorlar.

Yılların tecrübesi ile dolu cam işçisini oyuna getirebileceklerini sanıyorlar ise aldanıyorlar.

Biz sendika olarak işçi sınıfımızın birliğini savunuyoruz. Biz diyoruz ki, işçinin sarısı, beyazı olmaz bütün işçiler kardeştirler. Sarı olan Kıristal-İş sendikasıdır, onun başkanı Şişman oğludur.

Bu güne kadar parababaları aramıza nifak sokarak işçiyi işçiye düşman yapmıştır. Ve bunların meyvalarını Şişmanoğlu ve parababaları toplamıştır.

Hürcam-İş üyesi bütün arkadaşlara büyük görevler düşüyor, bulunduğunuz servislerde işveren ve Kıristal-İş tertiplerine karşı uyanık olun ve arkadaşlarınızı uyarın, sendikasızları sen dikalaşmanın yararına inandırın, Kıristal-İş'e üye olanları sendikamıza davet edin, birliğin yararını anlatın, temsilci ve sendika yöneticilerine yardımcı olun. Dayanışma ve yardımlaşma şarttır. Başka işyerlerindeki kardeşlerimizin mücadelesini destekleyin, dayanışma kurun.

Günlük iş-emek kavgamızın başarıya ulaşması, eniyi toplu sözleşmeyi yapabilmemiz buna bağlıdır. GÖREV BAŞINA.

KIDEM TAZMİNATLARI..!

Kıdem Tazminatı miktarını değiştiren yasa nihayet geçtiğimiz günlerde meclislerden çıkarak kesinleşti. Uzun zamandan beri üzerinde tartışma yapılan, işverenlerce engellenen, ancak işçi sınıfının, dürüst sendikaların, demokratik kuruluşların baskısı sonucu yürürlüğe giren yasa, istenen, tasarlanan şekilde değil ama yine de çalışanların çıkarına bir çok yenilikler getirdi. İşverenlerin, toprak ağalarının, ticaret burjuvazisinin ya da onların temsilcilerinin, avukatlarının ağırlıkta olduğu gerici bir meclisten eskisine oranla ileri bir yasa çıkması, artık ekonomik isteklerini dile getirirken ağırlığını duyurabilen, yasama organlarını baskısı altına alabilen bir işçi sınıfının, çalışanlar kitlesinin oluştuğunu gösterir.

Kendileri ve ağababaları her yıl milyonlarca liralık vergi kaçırırken, işçinin yıllar boyu çalışarak hak ettiği kıdem tazminatını vergilendirmek isteyenler, bunu istedikleri gibi başaramadılarsa, kıdem tazminatlarının bir fonda toplanıp işverenlerin kredi hizmetlerine

sunulması, işverenin kıdem tazminatı sorumluluğuna devleti ortak etme planları şimdilik, daha doğrusu yeni bir yasa çıkıncaya dek ertelendiyse, bu sonucu getiren etkileri giderek bilinçlenen, örgütlenen, demokratikleşen bir sınıfın oluşmasında aramak gerekir.

Yeni yasanın uygulamasında doğacak aksaklıkların pratikte ortaya çıkacağını gözden uzak tutmadan, değişikliğin getirdiği yenilikler kısaca şöyle açıklanabilir.

1

Kıdem tazminatı işçiye yine eski yasada sayılan nedenlerle ödenecek. Yani;

a) İş Kanununun 17. maddesinin II. bendinde gösterilen sebepler dışında, bir suç isnat edilmeksizin, bir sebep gösterilmeksizin işçinin çıkarılmasında,

b) Aynı yasanın 16. maddesi uyarınca, ücretinin ödenmemeci, işverenin ahlâk kurallarına uymayan halleri, bir haftadan fazla süre ile işin durması... gibi haklı nedenlere dayanarak işçinin kendi isteği ile işten ayrılması,

c) İşçinin muvazzaf askerlik görevi dolayısıyle işten ayrılma zorunda kalması,

d) İşçinin yaşlılık ya da işgörmezlik sebebiyle emekli olmak amacıyle işten ayrılma zorunda kalması,

e) İşçinin iş akti devam ederken ölmesi

halleri, kıdem tazminatı ödenmesin gerektirecek. Görüldüğü gibi işçi yasada sayılan haklı sebepleri göstermeksizin işten kendi isteği ile ayrılması halinde yıllarca çalışmasının karşılığı olan kıdem tazmina tını alamıyor. Bu tazminatı alabilmesi için önceki hükümetin tasarıya koyduğu hükmü, işçiye, halka karşı olan cephe partilerinin meclis üyeleri yasadan çıkardı.

2

İşçinin kıdem tazminatını hak edebilmesi için gerekli çalışma süresini yeni yasa ortadan kaldırdı. Bilindiği gibi eski yasada kıdem tazminatını hak etmek için üç yıl çalışma koşulu vardı. Yeni yasanın yorumuna göre işçi sadece bir ay bile çalışsa bu çalışma süresi ile orantılı olarak kıdem tazminatı alabilecek. Örneğin, dört ay çalıştıktan sonra işten çıkarılan işçi otuz günlük ücretinin on ikide dördünü kıdem tazminatı olarak alacak. Ancak yeni yasa bu konuda kesin hüküm getirmediğinden, yargı organlarının kararına kadar, sorun tartışılacak.

3

İşten çıkarılan işçiye her tam kıdem yılı için 30 günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenecek. Bu ücret hesaplanırken, eski yasadaki gibi, tüm sosyal haklar ve yan ödemeler de dikkate alınacak.

4

Her tam yıldan artan süreler için de bu süreler ile orantılı olarak (2 numaralı açıklamamızdaki örnek gibi) kıdem tazminatı ödenecek. Bilindiği gibi eski yasada altı aya kadarki süreler kıdemde dikkate alınmıyor, fakat altı ayı aşan süreler de bir tam yıl sayılıyordu. Bu uygulamanın kalkmasıyle, tam yıldan artan süre ne olursa olsun kıdemde dikkate alınacak, fakat bir yıla tamamlanmayacak.

5

Kıdem tazminatının ödenmesinde esas olacak 30 günlük ücret tutarı, yürürlükteki asgari ücretin yedibuçuk katından fazla olamıyacak. Yani bu gün her yıl için 30 günlük ücret tutarında tazminat alacak olan işçinin bu tazminat miktarı 9000 liradan fazla olamıyacak. Böylece, özellikle yüksek ücret alan işçilerin kıdem tazminatı miktarı kısıtlanmış olmakta. Ayrıca, toplu sözleşmelerle kıdem tazminatı miktarı 30 günün üstüne çıkmış olan işçinin bu kısıtlamadan ne şekilde etkileneceği hukukçular arasında tartışma konusu olacak.

6

Yeni yasaya göre işverenler kıdem tazminatı verilerek işten çıkarılan, yada iş akdini haklı nedene dayanarak fesheden işçinin yerine 6 ay süre ile işçi alamıyacak.

7

Yeni yasaya göre kıdem tazminatı, 24 aylık ücreti aştığıt akdirde, fazlası vergiye tabi tutulacak. (Daha önce vergi kesilmeyen miktar 12 maaş tutarıydı.)

8

Yukarıdaki açıklamaların 1, 2, 3, 4 ve 5 numaralı olanları 1 şubat 1974 gününden itibaren, diğerleri ise 12 temmuz 1975 gününden itibaren yürürlüğe girecek. Yani 1 şubat 1974 gününden buyana her yıl için 30 günden az kıdem tazminatı alarak yada 3 yılı doldurmadığı için kıdem tazminatı almadan işten çıkarılan, emekli olan, askere giden işçi yada ölen işçinin mirasçıları işverene başvurarak tazminatlarını yeni yasadaki hükümlere göre alabilecek. Ancak, 12 temmuz 1975 gününden önce kıdem tazminatı alıp 12 maaş tutarından fazlası için vergi ödemiş olan işçi bu vergisinin kendisine geri verilmesi için başvuramıyacak.

Yasanın yenilikleri kısaca bu şekilde özetlenebilir. Ancak bu yasanın uygulanmasında bir çok anlaşmazlıklar çıkacak, bunların yargı organlarındaki çözümü de yasadaki bazı boşlukları, karışık, anlaşılmaz deyimleri iyi yada kötü bir temele oturtacak.

Sonuç olarak gerici bir meclisten, işçi sınıfının, çalışanların, kamuoyunun isteği ile, baskısı ile, yetersiz de olsa ileri bir yasa çıkmıştır. İşçi sınıfı isteklerini artık gür bir sesle duyurabilecek, çelik bir pençe ile koparabilecek düzeye gelmiştir.

HÜR CAM - İŞ SENDİKASI

HÜR CAM-İŞ SENDİKASI ADINA SAHİBİ : ALİ ŞAHİN • YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ : ŞİNASİ YELDAN TEKNİK DÜZEN : HÜR CAM-İŞ EĞİTİM SEKRETERLİĞİ • ADRES : KLOD FARER CADDESİ 12/4 CAĞALOĞLU/İSTANBUL • TELEFON: 27 84 02 • ÜYELERE PARASIZ DAĞITILIR • AYDA BIR YAYINLANIR MESLEKİ YAYIN ORGANIDIR • BASKI : KARACA OFSET • 25 KR.

Sayın Ferit Şahen
İç Cebeci
Kesbin Sok. No: 30
ANKARA

< 26.7.1975